

Ringersperikelen en andere avonturen.

Een donkere februari-avond. Tijd om te mijmeren en na te denken over de toekomstplannen voor De Kerkuil. Ineens een flits, een hersenschim of nog erger : een fatale morgana. Zouden wij zoals in andere regio's geen torenvalkkasten plaatsen. Via enkele relaties en een paar handige handen werden zes kasten in mekaar getimmerd. Ludo, de acrobaat of lokale aap, zou eens gaan zien hoe de professionelen die kasten in de bomen hangen.

Het zag er allemaal zo eenvoudig uit en wij togen op pad om enkele locaties uit te zoeken. De praktijk en onze tegenstrevers (een harde wind en moeilijk te beklimmen bomen) zorgden er voor dat wij van een kale reis terugkwamen. Wat nu gedaan ?

Zoals steeds mochten wij op het stadsbestuur rekenen om de kasten met de hoogtewerker te gaan plaatsen. Walter, de piloot van dienst zorgde er op een perfecte manier voor dat Ludo onder ideale omstandigheden kon optreden. De handomdraai geklaard.

En dan was het afwachten. Of toch zesde kast geplaatst worden op het Met de hoogtewerker was het niet te geklauterd worden. Onder het baardige manitoe werd de kast hoger, iets lager, wat naar links, wat neer, wat weg en weer. de onverlaat met iets anders bezig. Een naar bracht hem echter opnieuw met een De volgende week al kregen wij van Bulskampstraat te horen dat er was rond een nestkast. Zou het al dit

klus was in een

nog niet. Er moest nog een erf van een landbouwer. doen dus moest er toezien oog van de grote omhoog gehesen. Iets naar rechts, wat op en was blijkbaar in gedachten beneden suizende hamer voet op de grond.

een bewoner van de beweging waar te nemen jaar resultaat opleveren ?

Ondertussen gingen onze gewone activiteiten verder. Ludo als stagiair ringer mocht al eens een mees of andere kleine vogel ringeloren zodat wij ook met dit onderdeel wat ervaring konden opdoen.

Oefening baart kunst en dat ondervond ook een gedegen opvoedkundige die de nestkasten in Ter Linden mocht controleren. Het heilige moment van het ringen was aangebroken en de dappere vader bestormde de ladder onder het belangstellend oog van een van zijn kinderen. De schrik sloeg hem om het hart toen hij zijn snuffelaar voor de opening in de nestkast stak en de mezenjongen er in volle vlucht vandoor gingen. Als vader in voorbeeldfunctie kan men niet erger afgaan voor het oog van zijn discipelen. Een traan (weliswaar van het lachen) dartelde langs onze wangen naar beneden. Onder geen enkel beding wilde de man nog de ladder betreden. De volgende nestkasten werden dan ook maar door Ludo gecontroleerd.

Deze les indachtig vonden wij het wijselijk om enige ervaring op te doen bij het ringen van torenvalken. Wij togen naar Vleteren om er onder het goedkeurend en waakzaam oog van een Britse experte een aantal nesten te ringen. En weeral was het bingo. In de eerste nestkast waren de jongen bijna volgroeid en vliegklaar.

Ludo, van geen klein gerucht vervaard, speelde onmiddellijk zijn hemd uit en spande het voor de nestopening. Was het door de geur van de wilde limoenen die uit zijn hemd kwam of was het uit schrik na het zien van Ludo's behaarde torso, maar de jongen bleven rustig zitten. Wij hadden de oplossing gevonden om de vogels te kalmeren.

Het ringen op zich bleek ook niet zo eenvoudig want de beesten hadden messcherpe klauwen en een gevaarlijke bek. Maar de Britse experte lachte niet met ons (althans niet in ons bijzijn). Toen wij haar echter 's avonds thuis afgezet hadden weergalmden een verschrikkelijk geluid over de Alveringemse weiden. 's Anderendaags had de blitse dame enkel nog wat schuim op de lippen en een

verwongen gelaat. Ze had het overleefd. Bij de controle van de nestkasten in Veurne hadden wij steeds een oude badhanddoek mee en het bleek een nuttig instrument te zijn.

In een nestkast langs de Presendestraat konden wij al vlug vier jongen ringen. Bij controle van de andere nestkasten bleken er nog drie kasten bezet te zijn door broedende vogels. In een andere kast vonden wij vijf eieren maar waren er geen oudervogels in de buurt te zien. De landbouwer bleef jammer genoeg van het liefdesspel verstoken. Veertien dagen later trokken wij opnieuw ten strijde. In de Oostmolenstraat was er niets veranderd - nog steeds vijf eieren en geen bewoners te zien. Was er iets gebeurd met de oudervogels ? Wij zullen het wellicht nooit weten. In de Bulskampstraat konden vier jongen geringd worden. In de Gasthuisstraat werden onder het goedkeurend oog van een buurtbewoner vijf jongen geringd. Tenslotte togen wij naar de volgende nestgelegenheid in de Steengracht West waar opnieuw vier jongen konden geringd worden. Ook hier konden wij op de interesse van de burens rekenen.

Van een succesvol initiatief gesproken. Misschien moeten we volgend jaar nog een paar nestkasten bijplaatsen.

De mondjesmaat.